

ZPRAVODAJ

POMOCNÝCH TLAPEK o.p.s.

sedmé číslo říjen 2005

Pomocné tlapyky o.p.s jsou obecně prospěšnou společností, která si klade za cíl, chovat, cvičit a předávat asistenční psy našim zdravotně postiženým spoluobčanům. Ti tak mohou získat ZDARMA nejen přítele do nepohody, ale také neocenitelného pomocníka, který jim umožní nastoupit cestu k nezávislosti.

**Tento Zpravodaj
Vám přináší
základní informace
o dění v naší společnosti**

V obsahu najdete, co jsme v roce 2005 udělali a co nás čeká, články o soužití našich klientů, o canisterapii a na zadní straně také telefonní čísla, webovou adresu a číslo našeho bankovního účtu, na který můžete přispět.

O měsíc dříve, než děti ve školách, dostávají každoročně svá „vysvědčení“ čtyřnozí žáci ze školy Pomocných tlappek o.p.s. Letos vystudovalo obor „asistenční pes“ nebo „šikovný společník“ 11 nových studentů a na **5. slavnostním předávání v Třemošné převzali své certifikáty** a oficiálně vykročili do života po boku svých zdravotně postižených páníčků z celé republiky.

Ať bylo počasí před a po celé akci jakkoli slunečné, byl po všechny ty roky v době slavnosti bezbariérový dům Exodus pokaždé zkrápěn vydatným deštěm. Tlapky už se po letech s touto zvláštní tradicí smířily, předešly zbytečnému stěhování na poslední chvíli a 4. 6. 2005 vše rovnou připravily do vnitřních prostor budovy. To, co bylo několik let považováno za smůlu, už všichni berou jako tradiční součást ceremoniálu a zástupci společnosti letos dokonce ve skrytu duše doufali, že Tlapkám „zase naprší štěstí“, aby mohly i další rok pokračovat ve své práci, která kromě chovu, výchovy štěňátek a výuky psích pomocníků zahrnuje celou řadu dalších aktivit včetně canisterapie a osvěty v oblasti integrace zdravotně postižených lidí do společnosti za pomoci právě speciálně vycvičených psů. A tak byl Exodus zase zvenku chlazen deštěm a zevnitř zahříván množstvím lidí a chlupáčů od Tlappek, kteří slavili svůj den „D“ a s pomocí moderátorky Šárky Kubelkové děkovali za spolupráci všem dobrovolníkům, dárcům, přítomným i nepřítomným sponzorům a institucím, bez kterých by to nešlo...

Teď už se zase celé Tlapky převlékly ze svátečního oblečení do okousaných kalhot a starých triček a znovu se vrhly do práce. V rodinách převychovatelů se vytírají nové loužičky a vysávají další chlupy a v Oseku u Rokycan a ve Starém Plzenci se cvičitelé potí s novými jankovitými „prvňáky“, aby z nich do příštího června postupně vychovali nového Friga, Falca, Chrise, Emu, Wiki, Džinu atd., kteří právě v tuhle chvíli možná podávají svému páníčkovi ze země spadlou lžičku nebo tužku, přinášejí zvonící mobil nebo berle, otevírají dveře, šuplík, rozsvěcují světlo, nesou pití z lednice, vytahují prádlo z pračky, svlékají kalhoty, narovnávají nohy, vytahují polštář za zády, nebo třeba jen zahřívají ztuhlé tělo, masírují jazykem bolavé břicho, naslouchají smutkům, či sdílejí radost z každého pokroku na společné cestě k větší samostatnosti...

zde je malé představení jednotlivých týmů, které se letos zúčastnily promoci:

AP23 - Karel Bartáček a černá labradorka **Ema**, žije se svojí manželkou a Emou ve Štětí. Ema se stala černým sluníčkem jejich rodiny a kamarádkou do pohody i nepohody. Ema zvládá otvírání dveří, přinášení a odnášení předmětů, stažení peřiny, vytažení polštáře za zády a velice důležité natažení páničkových nohou....

ŠS3 - Dagmar Vybíralová je slečna, která navštěvuje speciální školu v Kroměříži. Smetanový labrador **Frigo** je jejím šikovným společníkem, kterého vychovávala paní Kaucká v Srbsku. Frigo je především canisterapeut, který dokonale prohřeje nohy a ruce, doprovází Dagmar s maminkou na oblíbené nákupy, ale také pomáhá se svlékáním, podá předměty, hračky... Dagmar si s Frigem ráda povídá a dle maminky se její celková komunikace zlepšuje.

AP24 - paní Monika Rališová a **Winie**. Paní Monika trpí několik let roztroušenou sklerózou, která ji omezuje v pohybu a způsobuje únavu. Podporu při chůzi jí dělá urostlý žlutý labrador Winie, kterého vychovala paní Kolegarová. Společně pomaloučku brázdí ulicemi Prahy. Winie dokáže podat vše spadlé na zem, otevřít dveře, rozsvítit světlo, otevřít pračku a vyndat prádlo a mnoho dalších dovedností.

AP25 - slečna Aneta Krylová a **Gypsy**. Anetka je doprovázena černým labradorem Gypsym, zvaným také Gyboušek. Gypsy dostal základy slušného chování od Martiny Soldánové. Any navštěvuje základní školu a baví ji především angličtina. Gypsy dokáže přivolat maminku, rozsvítit a zhasne světlo, otevře dveře, šuplík a především nádherně prohřeje zkrchlé tělo.

AP26 - slečna Lucie Faldusová, jejím asistentem se stal smetanový kluk **Falco**, který dětství strávil u manželů Majerových. Lucii na vozíček připoutala nemoc zvaná DMO, se kterou se statečně pere. Její zálibou je závodní plavání. Falco ji denně doprovází do školy, kde podá vše, co upadne pod lavici. Najde zvonící telefon, podá berle, kosmetickou tašku a pomůže svléknout svetr, ponožky apod.

AP27 - Jan Eliáš a **Wiky**. Honza žije se smetanovou labradorkou Wiky v Olomouci. Jan trpí svalovou dystrofií. Wiky mu dělá společnost především odpoledne, po návratu ze školy, kdy rodiče nebývají doma. Ochotně mu podá vše, co upadne z rukou, otevírá a zavírá dveře, přinese pití nebo knížku, večer narovná neposlušné nohy pod peřinou...

AP29 - slečna Magdalena Demlová a fenka **Irča**. Magdalenka žije se sestrami a rodiči v Pardubicích. Vedle vozíčku ji doprovází černá fenka Irča, kterou vychovávali manželé Medkovi. Irča otevře dveře, podá věci spadlé na zem, vzbudí rodiče a nádherně prohřeje spastické tělíčko.

AP32 - pan Jan Průcha a **Chris**. Jan žije ve Vejprnicích s Chrisem zatím jen pár týdnů. Chris vyrůstal v Plzni u paní Škabradové. Černý labrador doprovází pana Jana na procházkách, umí otevřít a zavřít dveře, najít zvonící telefon, rozsvítit světlo a spoustu dalších dovedností.

AP33 - Ladislav Maksoud a **Iris**. Láďa žije s rodinou v Litoměřicích. Navštěvuje základní školu, krásně maluje, hraje závodně šachy a hodně cestuje. S Iriskou jsou pouze pár dní a takzvaně se "sžívají". Iris vyrůstala u manželů Mazáčových. Iris Láďovi otevře dveře, podá vše, co upadne, především pastelky, přinese mobil, sundá ponožky a je parťáčkou pro klučiči lumpárny...

ŠS4 - slečna Lucie Vysokomemská a **Cher** (Šer). Lucie pochází z Brna. Navštěvuje denní stacionář a doma o ni pečují rodiče. Lucinka ráda maluje a kamarádkou se jí stala černá fenka Šeri, která vyrůstala také v Brně, u paní Kolegarové. Šeri je jedním z tzv. šikovných společníků, která asistuje i mamince a pomáhá v péči o Lucku. Šerinky specialitou je polohování, podávání míčků a masírování bolavého břicha jazykem.

Fotogalerii týmů naleznete na našem webu

www.pomocnetlapky.cz

Pomocné tlapky

Ocásky a tlapičky,
co dělají loužičky,

vyrostou a v psa se změní,
co přináší potěšení

a co zvládnou pomoci
lidem s vážnou nemocí.

Mgr. Jana Maksoudová

LZE POVAŽOVAT PRÁCI ASISTENČNÍCH PSŮ ZA SOCIÁLNÍ SLUŽBU?

Asistenční psi jsou u nás, na rozdíl od některých jiných států, poměrně novou formou pomoci tělesně postiženým. Z toho vyplývají i některé současné problémy, týkající se např. financování výcviku těchto psů, proplácení příspěvků na výživu psa, práva přístupu do budov apod. Ve srovnání s podobnou kategorií psů, tedy s vodícími slepeckými psy (jejichž výcvik je spolufinancován státem, dostávají příspěvky na výživu, mají zaručena některá práva přístupu do budov), je právní postavení asistenčních psů stále ještě velice špatné. Přitom ale asistenční psi vykonávají pro svého člověka podobnou práci, jako vodící pes pro nevidomého a jsou pro něj stejně nepostradatelní. K asistenční práci jsou používána prakticky stejná plemena psů jako pro vodící práci, výcvik je stejně náročný (a v mnoha ohledech se s výcvikem vodících psů prolíná), podobná je i zodpovědnost psa za “svého” člověka. Z těchto důvodů je současné právní postavení asistenčních psů naprosto nedostatečné a často diskriminující..

Podle Typologie sociálních služeb, zveřejněné na internetových stránkách MPSV, je jednou z forem sociální služby i osobní asistence, definovaná takto: *“Služba je určena lidem, jejichž schopnosti jsou sníženy např. v oblastech osobní péče, používání veřejných míst, péče o domácnost, kontaktu s rodinou a širší společností. Podstatou služby je osobní pomoc se zvládnutím běžných každodenních dovedností a úkonů, které by člověk dělal sám, kdyby mu v tom nebránilo zdravotní postižení nebo stáří. Služba je poskytována v přirozeném prostředí, kde uživatel žije, pracuje, vzdělává se apod., je poskytována na základě aktuální potřeby uživatele v předem stanoveném rozsahu, nikoli výčtem úkonů. Cílem poskytovaných služeb je zajištění soběstačnosti uživatele nebo podpora rozvoje soběstačnosti, setrvání v přirozeném prostředí a zachování vlastního životního stylu.”*

Asistenční pes ale pomáhá právě se “zvládnutím běžných každodenních dovedností a úkonů”, pracuje “v přirozeném prostředí” daného člověka (v bytě, ale zpravidla ho také všude doprovází). Psi jsou cvičeni a připravováni podle konkrétních potřeb žadatele a výrazně zvyšují jeho soběstačnost při jeho “setrvání v přirozeném prostředí a zachování vlastního životního stylu”.

Asistenční pes může zajistit především následující části osobní asistence (podle Osobní asistence – složení komplexu služeb – viz <http://www.mpsv.cz>):

- **Oblékání** (pomoc při oblékání nebo svlékání, přinesení připraveného ošacení a obuvi, pomoc při svlékání rukávů, rukavic, nohavic a bot – důležité např. u paretických, hemiparetických nebo podobně postižených osob se sníženou schopností manipulovat rukama s oblečením a obuví).
- **Pohyb** (doprovod při všech cestách, pomoc při vstávání, ukládání a přesunech i mimo domov, otvírání dveří – důležité opět např. u paretických nebo hemiparetických osob).
- **Pomoc** při zajištění chodu domácnosti (asistence při nákupu, možnost nosit menší nákupy ve speciálních brašnách, podání peněženky pokladní, převzetí peněženky a odevzdání klientovi, pomoc s vynášením nádoby na odpadky).
- **Úklid** každodenní (pomoc při udržování pořádku v domácnosti – pes podá klientovi předměty, ležící na zemi i předměty, které klientovi na zem spadnou).
Pomoc při nouzových a havarijních situacích (přinesení a podání léků, mobilního telefonu, hole, přitažení mechanického vozíku, poskytnutí opory při vstávání, pomoc při vstávání, v krajním případě přivolání pomoci ze sousedství štěkáním).

Je zřejmé, že **pomoc asistenčního psa právě tato kritéria** (i když ta byla konstruována na “lidskou” osobní asistenci) **v řadě ohledů splňuje**. Pes samozřejmě není schopen zvládnout všechny úkony. Tam, kde je hlavním problémem vaření, úklid, mytí nádobí, žehlení a podobné úkony, asistenční pes pomoci nemůže.

Pokud ale má dotyčná osoba tyto záležitosti vyřešeny (pomocí někoho ze sousedství, příbuzných, známých nebo “klasické” pečovatelské služby) a zbývají “drobnosti” (např. pomoc s oblékáním nebo svlékáním, pomoc při přesunu na vozík nebo z vozíku, podávání spadlých předmětů, podávání předmětů v rámci bytu, otvírání dveří apod.), tam může mít asistence speciálně cvičeného psa stejný efekt, jako asistence lidská a navíc (na rozdíl od asistence lidské) je k dispozici 24 hodin denně.

Nevýhodou asistenčního psa jako osobního asistenta je tedy poněkud užší rozsah asistence, zásadní výhodou je ale dostupnost pro klienta 24 hodin denně, a to včetně pomoci v řadě nouzových a

havarijních situací. Je pak na rozhodnutí klienta, zda chce a potřebuje kombinovat asistenci psa s dalšími formami asistence (např. pečovatelskou službou).

V každém případě ale osobní asistence psa znamená přesun části povinností z oblasti “lidské” asistence do oblasti “psi” asistence a z toho vyplývající usnadnění práce pečovatelské službě nebo “lidským” osobním asistentům (řadu věcí je klient schopen zajistit s pomocí asistenčního psa a nepotřebuje k tomu další pomoc). Z tohoto pohledu jednoznačně nestojí “lidská” a “psi” osobní asistence (resp. pečovatelská služba) proti sobě ale naopak, mohou se velice účelně doplňovat (obsahově i časově). Jsem přesvědčen, že právě kombinace “lidské” a “psi” asistence (resp. pečovatelské služby) je cestou k daleko větší samostatnosti a soběstačnosti vozičkářů, aniž by tím docházelo k přetěžování “klasické” asistenční nebo pečovatelské služby.

Nezanedbatelný je rovněž efekt asistenčního psa jako prostředníka k navazování nových sociálních kontaktů a k překonávání psychických bariér mezi vozičkáři a chodícími osobami. Asistenční pes motivuje vozičkáře k aktivnějšímu způsobu života (častější pohyb venku), dává mu i náplň každodenní činnosti (péče o psa, venčení apod.), společnost (člověk není v bytě sám), pocit zodpovědnosti (jak za zajištění základních životních potřeb psa, tak i z hlediska dalšího správného rozvoje jeho schopností), ale také výrazně větší bezpečí (možnost samostatného řešení havarijních situací). A i když tito psi nejsou v žádné fázi výcviku cvičeni k sebemeně agresivnímu chování a jsou vybíráni pouze zcela neagresivní jedinci s mimořádně přátelským vztahem k lidem, asistenční pes působí i jako prevence násilí, páchaného na tělesně postižených (už svou přítomností dokáže poměrně spolehlivě odradit případného útočníka).

Pojem “sociální služba” byl samozřejmě definován především pro tu službu “lidskou”. Ale i v materiálu “Typologie sociálních služeb” je uvedeno, že *“Vzhledem k neustálému vývoji na poli sociálních služeb musí být navržený systém otevřený pro další vznikající služby”*. Cvičitelé asistenčních psů vykonávají, podle mého názoru, sociální službu nejen v tom smyslu, že pro člověka, který potřebuje osobní asistenci, připraví (vycvičí) psa, který potřebné úkony zvládá, ale také klienta naučí s tímto psem komunikovat a spolupracovat (vytvoří tým “člověk + asistenční pes”), naučí člověka plně využívat schopností psa (a tyto schopnosti dále udržovat), za tento výsledek přebírají spoluzodpovědnost a zajišťují funkčnost tohoto týmu po celou dobu jeho existence. Vlastně tím poskytují sociální službu do

značné míry podobnou jako osobní asistenti, jen s tím rozdílem, že ji neposkytují přímo (osobně na místě), ale zprostředkovaně, prostřednictvím psa, kterého pro daného klienta speciálně vycvičili. To, že pak není nutná jejich osobní přítomnost na místě (u klienta) je možné jedině pokud je pes na svou práci dobře připraven a vycvičen. Cvičitelé tedy nepracují s klientem v tom smyslu, že by mu osobně, přímo na místě asistovali, ale důsledně a trvale s ním spolupracují na tom, aby požadované úkony byl schopen vykonávat a zastávat speciálně cvičený pes. Jednoznačně jde ale ze strany cvičitelů o podporu samostatnosti a soběstačnosti klientů, což je společný cíl mnoha již dříve definovaných typů sociálních služeb (viz “Typologie sociálních služeb”). Je však jasné, že bez výcviku psa by tento druh osobní asistence nemohl existovat.

Při formulaci tohoto materiálu jsem vycházel z praktických zkušeností s prací asistenčního psa Bena, jehož služeb již několik let využívá moje přítelkyně. Za tu dobu se stal Ben jejím skutečným osobním asistentem. Bez ohledu na to, zda ho takto uznávají nebo neuznávají zákony a předpisy. Realita je prostě taková, jaká je. S Benem je moje přítelkyně natolik soběstačná, že naprostou většinu běžných věcí dokáže zajistit sama a obejde se již zcela bez pomoci pečovatelské služby, kterou musela využívat dříve. Dnes se kdykoli dostane ven z domu (což byl dříve problém), sama si zajistí nákupy, zajede na oběd a již několikrát jí Ben pomohl i v krizových situacích, které by bez pomoci nedokázala vyřešit (uvážnutí s vozíkem v rozmoklém trávníku, pád z gauče apod.). Ben je připraven pomoci a řešit různé situace 24 hodin denně, 7 dní v týdnu. Bez speciálního a profesionálního výcviku psa, dobré přípravy klienta a trvalé následné spolupráce s cvičiteli by však nic takového nebylo možné.

LM

JAK TO VLASTNĚ JE S PŘÍSPĚVKEM NA KRMIVO PRO „ASISTENČNÍHO PSA“?

To je otázka, kterou řeší ne jeden držitel asistenčního psa.

Vyhláška 182/1991 Sb. zná pouze příspěvek úplně nebo prakticky nevidomým občanům a tento příspěvek nelze poskytovat jiným občanům. *Příspěvek úplně nebo prakticky nevidomým občanům, určený na krmivo pro vodícího psa ve vlastnictví tohoto občana. Výše příspěvku činí 800,-Kč měsíčně. (Rozhoduje pověřený obecní úřad.)*

Tuto skutečnost jsem si ověřil dotazem na MPSV.

Některé úřady to řeší ve znění **srovnatelné dávky**, jako pro vodícího psa a normálně dávku vyplácí.

Pojem „asistenční pes“ totiž náš právní řád nezná a z toho vznikají veškeré zmatky ohledně vyplácení těchto dávek. Pokud vám tedy váš úřad odmítne vyplácet měsíční dávku dle této vyhlášky, má na to plné právo.

Možnost **řešení této situace** je v použití § 85 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb. o obcích, které svěřuje do působnosti zastupitelstva poskytování věcných či peněžitých darů ve výši nad 20 000 Kč fyzické nebo právnické osobě v jednom kalendářním roce. Podle § 102 odst. 3 téhož zákona rada zabezpečuje rozhodování ostatních záležitostí patřících do samostatné působnosti obce, pokud nejsou vyhrazeny zastupitelstvu, nebo pokud si je zastupitelstvo obce nevyhradilo.

Vzhledem k tomu, že roční výše příspěvku na krmivo činí 9600,-Kč, doporučuji obrátit se na radu města, ve kterém bydlíte, se žádostí o poskytnutí finančního nebo věcného daru v této výši.

Lze tedy, aby úřad vyplácel opakovaně třeba čtvrtletně, jednorázovou dávku na krmivo i pro asistenčního psa.

Nabízí se otázka sociální potřebnosti (příjmy, majetek). Může záležet na tom, podle jakého ustanovení Vám bude příspěvek vyplácen. Bude-li vyplácen z vlastních prostředků obce, není zde podmínka sociální potřebnosti. Pokud by šlo o jednorázový příspěvek podle § 32 vyhlášky 182/1991 Sb., dají se najít argumenty, jak pro podmíněnost sociální potřebností, tak pro názor opačný.

Z vlastní zkušenosti: „neoprávněnou dávku mi na městském úřadě pozastavili a navrhli řešení vyplácení formou jednorázového příspěvku, čtvrtletně ve výši 2400,-Kč. O nic jsme nepřišli, jen úředník musel najít zdůvodnění jak vyplácet dávku na krmivo pro asistenčního psa, aby to bylo v souladu se zněním zákona.

Všichni, kteří máte problémy s příspěvkem na krmivo pro asistenčního psa, obraťte se na redakci zpravodaje, rádi vám poradíme.

odborná konzultace: *JUDr. Jan Hutař, ředitel legislativního odboru Národní rady zdravotně postižených ČR*

KB

MŮJ PRVNÍ ROK S FALCEM

Když jsem před rokem dostala asistenčního pejska Falca, byla jsem štěstím bez sebe. Za tu dobu co jsme spolu, jsme prožili spoustu krásných chvil a dobrodružství. Falco se mnou chodí do

školy, na rehabilitaci, do ordinací lékařů, jezdí se mnou na ortopedické kontroly do Prahy Motola. Paní doktorka, která mi několikrát operovala nohy, se na něho vždy moc těší. Jezdím také na rehabilitačním kole a Falco rád běhá za mnou. Nejspokojenější je na naší chatě, kterou máme v krásné přírodě u rybníka. Když je hodně teplé počasí, tak se rádi společně koupeme v rybníce. Já si lehnu na nafukovací matraci, chytím se Falca a on mě tahá po rybníce. Je výborný plavec a jedinečný kamarád.

Za ten rok jsme se báječně sžili, rozumíme si i beze slov. Když někdy Falco nemá svůj den, což se také samozřejmě stane, tak se na něho přísně podívám a hned ví, o co jde. Ve škole je velice spokojený, leží vedle lavice a já mu závidím, že může spát a nemusí se učit. Doma mi Falco nosí vše, co potřebuji a tím mi z velké části nahrazuje mamku a sestru. Donese mi i jídlo z kuchyně, které mi mamka nebo sestra pošle. Když má línací období, tak si ho zvládnou sama vyčesat a vysávám i auto od chlupů. Zajímavá je příhoda o tom, že jednou když jsem auto vysávala asi dvě hodiny, tak mamka prohlásila, že Falco bude jezdit v zadním prostoru auta. Jenže když jsme ho tam dali, tak můj milý pejsek tak zoufale koukal, že jsme psychicky nevydrželi a vzali ho zpět ke mně na zadní sedačku. On hned pookřál, lehl si mě na nohy jako vždy a zahříval mě. Když je v zimě auto po ránu vystydlé a my jedeme do školy, tak mi Falco krásně svým hustým kožíškem prohřívá nohy.

Také jsme absolvovali pár prezentačních akcí s Pomocnými Tlapkami. Tyto akce mám ráda, protože mne velice obohacují a nabíjejí novou energií. Zároveň se Falco znovu procvičí pod odborným dohledem cvičitelů z Tlapek, takže nemusím mít strach, že Falco něco neumí nebo zapomněl. Když to tedy sečteme a podtrhneme, tak život s Falcem je strašně fajn a často říkám, že to je jediná krásná odměna za mé tělesné postižení.

Lucka a Falco Faldusovi

„ŠKOLA HROU“ PRO ASISTENČNÍ PSY

Asistenční pes není domácí mazlíček. Je to pes pracovní, speciálně vycvičený a podle toho je třeba také s ním jednat. Je jasné, že některé jinak obvyklé hry se psy by mohly zhoršovat výkon nebo chování psa. Na druhou stranu – i asistenční pes potřebuje trochu toho uvolnění a rozptýlení. Takže – **hrát nebo nehrát?** Domnívám se, že otázka není, zda si hrát, ale jak. Pro dobrého asistenčního psa je jeho práce zároveň i jistým druhem hry. A jak si psi rádi hrají a mají ze hry potěšení, tak i asistenční pes by měl rád

pracovat a práce by mu měla přinášet radost. A je spousta možností, jak si vlastně trochu pohrát se psem a zároveň v něm posilovat jeho asistenční schopnosti. Takže mi dovolu, abych Vám nabídl pár takových „her“.. Nejen pro psa, ale i pro Vás. Možná jsou trochu zvláštní, možná to ani nejsou hry, ale ona hranice mezi hrou a výcvikem je u asistenčního psa podobná jako mezi hrou a prací. Někdy dost neznatelná a obojí se vzájemně prolíná. Všechny tyto „hry“ jsme je vyzkoušeli v praxi a některé se nám velice osvědčily. Pokud Vás něco bude inspirovat, budeme rádi. A pokud máte nějaké vlastní nápady a zkušenosti, napište o nich do Zpravodaje.

„Dalších 5 vteřin“

Tohle vlastně ani není hra pro psa, spíše pro klienta. Ben je náš první pes. Nejen asistenční ale první vůbec. Takže do života s ním jsme vstupovali celkem nepoznamenáni zkušenostmi. Od začátku nám ale přišlo důležité dokázat se v psovi „vzdat“. Poznat jeho reakce v různých situacích a odhadnout je i předem. Tak jsme začali hrát takovou „hru“ na „dalších 5 vteřin“. Je to jednoduché. Kdykoli a kdekoli se snažte odhadnout, co během příštích 5 vteřin pes udělá.. Psi spoustu věcí signalizují předem, jen je potřeba tomu rozumět. Všimněte si celkového postoje, postavení uší, pohybů ocasu, zda se upřeně dívá na jedno místo nebo ne – prostě čehokoli co na psovi pozorujete. A svůj odhad potom porovnejte se skutečností. Chce to čas, ale pokud svému psovi budete opravdu rozumět, budete umět i předvídat a v případě potřeby včas zasáhnout. Také jen z jeho projevů poznáte spoustu věcí v okolí, aniž byste si jich třeba sami všimli. Nám třeba takhle Ben dává najevo, zda je u našeho balkónu nějaký známý pes nebo naopak pes neznámý, že je v blízkém křoví nějaké zvíře (kočka, zajíc) a podobně. On to pozná daleko dříve než my a svým způsobem nám to „řekne“ dříve, než bychom si toho sami všimli. Jen je třeba téhle jeho „řeči“ rozumět. Jedné věci si ale všimněte opravdu pozorně a to jsou situace, kdy váš pes znejistí, protože neví, co se děje nebo něčemu „nerozumí“.

Stávají se takové situace. Asistenční pes ale potřebuje mít situaci do značné míry „pod kontrolou“.. Ani taková nejistá situace samozřejmě nesmí vést ze strany psa k útoku nebo útěku, obojí by bylo špatně. Takže pes zpravidla zdálky opatrně zkoumá situaci, ale určitá nejistota na něm bývá znát. A to je situace pro jedno důležité pravidlo

„Tohle řeším já“

Tohle je chvíle, kdy se člověk musí projevit jako vůdce smečky.

Ani třeba ve vlčích smečkách neprosazují vedoucí jedinci svou roli nepřetržitě. Pokud smečka ví, co dělat a kam jít, „šéfové“ se mohou držet i vzadu. Změna ale nastane v okamžiku, kdy je něco nejistého, neznámého, kdy je třeba rozhodnout nebo když se objeví problém. To musí řešit „šéf“ smečky. Je to jeho práce a smečka v tom na něj jednoznačně spoléhá. A tím „šéfem“ smečky jste pro asistenčního psa vy. V téhle chvíli musíte jednoznačně „převzít velení“. Váš pes se uklidní, když uvidí, že situaci řešíte a rád bude poslouchat Vaše povely. Někdy stačí jen přivolat psa k sobě, třeba ho i nechat sednout – a on už ví, že toto řeší „šéf“ a že on tu pro něj nepřehlednou situaci řešit nemusí, že stačí, když bude „šéfa“ poslouchat. Tohle se týká nejen situací, které jsou pro psa nepřehledné a ve kterých znejistí, ale třeba i případných konfliktů s někým nebo něčím z okolí. Vyhýbejte se konfliktům, ale v žádném případě nenechte psa, aby je věci řešil sám. Nebo aby se o to jen pokoušel. Tohle je Vaše práce. Práce, kterou když zvládnete, tak tím v očích psa můžete výrazně posílit svou „šefovskou“ roli. Navíc tím do budoucnosti výrazně snížíte počet situací, kdy pes znejistí. Pokud totiž někdy potom nebude nějaké situaci rozumět, nebude ji řešit sám, ale přijde za Vámi jako za „šéfem“ a bude od Vás očekávat, že situaci vyřešíte Vy. Je jasné, že ho pak nesmíte nechat „ve štychu“...

A je tu velice praktická věc – „Konec chodníku“

Tohle nás naučil Ben. Všimli jsme si, že na konci chodníku vždycky zastaví a sedne si. Přišlo nám to docela dobré, hlavně s ohledem na jeho bezpečnost. Tak jsme v tom pokračovali a pokračujeme pořád. Je to někdy trochu komické, když zastavujeme a Ben si sedá i u výjezdu z prázdného parkoviště, ale psovi to nevysvětlíte. Takže je lepší prostě a jednoduše „konec chodníku = sednout“. Do silnice prostě smí vstoupit jen na povel. Tady ale pozor na několik věcí: Tohle je jen taková „pojistka“, ale není stoprocentní. Při přecházení přes silnici by použití vodítka mělo být pravidlem a samotné zastavení a sednutí psa je vlastně jen prostředkem k tomu, abyste ho na konci chodníku rychle a snadno připnuli na vodítko. V žádném případě to ale nenahrazuje vodítko při přecházení přes silnici. A také pozor v zimě – pokud je sníh, pes hůře rozeznává konec chodníku a začátek vozovky.

Na výletech můžete zkusit třeba – „Ztratil jsem ...“

Docela dobrá věc na třeba zpestření výletu. Prostě jen upusťte něco na zem tak, aby to pes neviděl, odejděte nebo odjeďte kousek dál a pak dejte psovi povel, aby Vám to našel a přinesl. Nic mimořádného.

Po čase ale uvidíte, že je čím dál tím větší problém upustit něco tak, aby to pes neviděl. On totiž začne dávat daleko víc pozor, co z Vás „odpadne“ a bude Vám to automaticky nosit. Tohle oceníte třeba v okamžiku, kdy se před Vámi objeví pes s něčím, co Vám upadlo tak nenápadně, že jste si toho ani sami nevšimli...

A na doma - „Porad' si sám“

Tuhle hru občas s Benem hrajeme doma. Občas mu dávame psi multivitamíny, jindy třeba dostane něco, aby si trochu vyčistil zuby. Obojí má moc rád. Ale není to trochu nuda, dostat všechno hezky až do tlamy? Tak mu to občas zpestříme tím, že mu tu věc dáme (tak, aby to viděl) třeba do plastového hrníčku, kam se čumákem nedostane nebo to přiklopíme umělohmotnou miskou. A pokud se k tomu chce dostat (a on MOC chce), tak si musí poradit. Taky že si vždycky poradí. Ze začátku to někdy trochu trvalo, ale teď už ví jak na to a je to otázka většinou pár vteřin. Taky se naučil k tomu docela účelně používat tlapy. Nakonec nám ten hrníček nebo misku ještě podá do ruky. Brzy asi budeme muset vymyslet něco nového...

„Najdi ho“

Zábava na doma i na ven. Pes má za úkol najít a eventuálně i přivést konkrétní osobu. Osobu třeba někde schovanou. Doma ve vedlejším pokoji, venku třeba za stromem – fantazii se meze nekladou. Sami uvidíte, jakou má pes radost, že vás zase „sehnal“ všechny dohromady. Nikdy ale nevíte, kdy se bude hodit, že pes umí někoho konkrétního najít a přivést.

„Uklízíme nákup“

U nás má tahle „hra“ dvě varianty. Hrajeme ji, když přijdeme z nákupu. Jarka má obvykle nákup v brašně vzadu na elektrickém vozíku. Zaparkuje doma vozík, já zatím odejdu do kuchyně.

Jarka potom postupně vyndává nakoupené věci, podává je Benovi a Ben mi je nosí. Nebo naopak, já mu je podávám a on je nosí Jarce. Existuje ale i varianta pro jednu osobu, kdy Jarka naskládá nakoupené věci na jedno místo (obvykle na sedačku elektrického vozíku), odejde na mechanickém vozíku do kuchyně a pošle Bena pro nákup. A on nosí a nosí, dokud jí nenanosí všechno, co bylo na sedačce... Je jasné, že takhle nejde po psovi „posílat“ úplně všechno, ale většinu nákupu zvládne, včetně krabic s mlékem, zabaleného sýra nebo salámu, pečiva v sáčku, plastových lahví, menších konzerv, sáčku s kávou a podobně. Vynecháváme prakticky jen sklenice a skleněné láhve.

Já vím, jsou to takové zvláštní hry – nehry. Mají samozřejmě

hlubší smysl než si jen pohrát se psem nebo ho jen nějak „zabavit“. Já je přesto mezi hry trochu řadím. Hlavně proto, že by neměly probíhat formou nějakého drilu, hrozby trestu a podobně, ale v pohodové a uvolněné atmosféře, se psem, který má o danou činnost zájem a hlavně - aktivně spolupracuje. S aktivním psem, který má radost ze spolupráce s člověkem, se i v poměrně hravé atmosféře dá leccos naučit nebo zopakovat. Pes má navíc možnost vysloužit si kvalitně odvedenou práci vaši velkou pochvalou.

A nakonec připomínám ještě jednu věc, ale není to nic nového. Prostě a jednoduše - při každé návštěvě v obchodě a v restauraci hlídáme, aby chování psa bylo v souladu s požadavky testu přístupu do budov, který všichni dobře známe...

LM

CANISTERAPIA V DETSKOM DIAGNOSTICKOM CENTRE

Zložili sme canisterapeutické skúšky, sme canisterapeutický tím! V ten deň som sa nedokázala prestať usmievať. Cesta z Bratislavy do Tremešné u Plzně teda nebola zbytočná, prešli sme testami obecně prospěšné společnosti Pomocné tlapky! Bola to pre mňa naozaj obrovská radost, akési zadostučinenie, príjemný pocit, že všetku námahu, energiu, lásku a pozornosť, ktorú som vložila do Sardyho, už nebude len taký obyčajný „gaučák“!

Vrhla som sa do nadšeného obvolávania ústavov, domovov, kde som však vždy dostala rovnakú odmietavú odpoveď. Až jedného dňa zavolať kamarát, ktorý robil v jednom zariadení prednášku o výcviku psov, či nechcem prísť a predstaviť Sardyho. S radostou som súhlasila.

Bol to zvláštny pocit, vstúpiť do budovy, kde sú chodby tiché, každé dvere zamknuté, okná zavreté a podlaha sa len tak blyští od čistoty a dezinfekcie. U nás v škole bolo vždy plno detí, boli ich plné chodby a tu nás vedie chodbou ujo vychovávateľ. No zrazu odomyká aj posledné dvere, a náhle ozýva krik, dvere sa rázne otvárajú a z nich vybiehajú deti a je to zase ako v škole, niektoré sa vrhajú ku psom, iné sa rýchlo utekajú schovať, lebo vraj: „tí štyria psi sú obrovskí a určite ich uhryznú“, všetci nás oslovujú teta, ujo...a my sa predierame hlúčikom, či vlastne hlukom detí do stredu telocvične a začíname prednášku o psoch vodiacich, asistenčných, signálnych, canisterapeutických.

Deti sa ešte dosýta pohrajú so psami a my sa pomaly lúčime a odchádzame domov.

A ja naberám odvalu a postrčená kamarátom sa pýtam, či by nebolo možné chodiť sem so psom pravidelne. Spustím obvyklý

prúd slov...že máme urobenú skúšku, túto činnosť chcem robiť ako dobrovoľník, bez nároku na honorár, pes bude očesaný a čistý, má pravidelné očkovania a odčervenía, aj pipetku proti vonkajším parazitom,... bojujem ako sa dá, no už vopred vnútorne zmierená, že to zase nevyjde tak, ako to nevyšlo už nespočetne veľa krát doposiaľ a nechce sa mi veriť, že ujo Miro hovorí: prečo nie, spýtam sa riaditeľky a zavolám.

No a odvtedy tam chodíme už rok a pol, každú nedeľu poobede, ak práve nemáme psiu výstavu, či skúšku. O rok neskôr sa k nám pripojila aj fenka Chesapeake bay retrievera – Bethanny Balajne, ktorú si kúpil môj kamarát Rasto.

Na ďalšie skúšky sme už išli spolu, každý so svojim psom. Ja na každoročné pretestovanie a Rasto na prvý test.

Bol to pre nás obidvoch zase jeden z nezabudnuteľných dní, lebo viem ako veľmi veľa práce odviezol aj on so svojim psom, ako sa jej trpezlivo venoval, ako aj on chce, aby jeho pes niečo "dokázal",

Priznám sa, canisterapiu som si vždy predstavovala akosi zidealizovane: prídem medzi deti so žiarivo čistým psom. Deti sa k nemu nadšene vrhnú, pes bude vrtieť chvostom, vychovávatelia a ošetrovatelia budú mať od radosti slzy v očiach, pretože deti, ktoré nekomunikovali náhle komunikovať začnú, deti, ktoré pomýšľali na útek si to razom rozmyslia, pretože v nedeľu k nim predsa chodí PES!

Deti s poruchami čítania si náhle budú čítať knižky o zvieratkách, deti s poruchou písania si začnú viesť denníček opisujúc zážitky z canisterapie no a samozrejme, keď budeme odchádzať budú nám mávať a uisťovať sa, či nabudúce ozaj prideme... Niečo z toho naozaj prežívame, no už neverím na zázraky.

Psi ozaj vrtia chvostami, šťastní, že získali toľko pozornosti, deti sa ozaj uisťujú, či nabudúce prideme, no deti, ktoré nekomunikujú, alebo majú poruchy s čítaním a písaním zrejme naozaj nezachránia návšteva psa raz do týždňa. Pretože sa tu deti veľmi často menia a nepobudnú tu dlhšie časové obdobie, funkcia psov je viac spoločenská, než liečebná.

Počas našich návštev vznikajú z môjho pohľadu tri skupinky detí.

Prvou z nich sú tie, ktoré psom letmo pohľadia, prípadne ich existenciu ani nevnímajú, druhou sú deti, ktorým sa páči Sardy, no a tou tretou sú zase fanúšikovia Betyny, pretože, ako povedal Robko: "jej tak žiaria oči" V štandarde má totiž uvedené tzv. "jantárové oko", ktoré je odlišné farbou od očí iných psov. Sú tu ale aj deti, ktoré sa veľmi boja psov. Pár krát sme kôli nepriazni počasia

mali canisterapiu v herni a deti práve olovrantovali (svačina). Pre môjho psa nadišla jeho chvíľa. Nahodil psie oči a spustil potoky slín. Deti, samozrejme, uverili jeho žalostnému pohľadu a začali ho kŕmiť olovrantom. (Akože to znie jedna zo zásad výchovy psa? Neučiť psa zobrať od stola?)

Mário ani za svet nechcel dať psovi jesť z ruky, bál sa pohryznutia. Darmo ho deti presviedčali a ukazovali mu, že ani im pes neublížil. Chlapček znova a znova približoval ruku s kúskom chleba ku psej papuli, no vždy ju znova odtiahol. Nakoniec teta vychovávateľka vymyslela liek. Zavrel oči a pes si jedlo zobral. Keď otvoril oči a chlieb na ruke nenašiel, nechcel uveriť tomu, že mu pes neublížil. Odvtedy sa kŕmiť psa nebál. Nedá sa popísať pocit počas týchto návštev. Nie je v mojich silách vyjadriť čo prežívame, keď sa k nám a našim psom rútia usmiatie deti, tešia sa na psov a oni na nich, keď vám malé dieťa povie, že ste mu chýbali, že im vonku vždy býva zima, ale keď prideme my so psami, tak im zima nie je, keď vás deti držia za ruky a rozprávajú zážitky, keď nám ujo Miro povie, že deti na komunite kreslili obrázky našich psov, lebo to bol pre nich zážitok, oživenie. Pre nás je samotná návšteva odmenou.

A naši psi? Tí síce po každej terapii zaspia v aute po ceste domov tvrdým spánkom, cez týždeň im dobíjame energiu dlhými vychádzkami v lese a o týždeň už zase sami utekajú k bráne, vrtia chvostom a pozerajú dovnútra.

Pretože nie je možné získať písomný súhlas rodičov na zverejnenie fotografie detí so psami na našich stretnutiach, priložili sme aspoň fotografiu našich dvoch canistera-peutických tímov: Jana a pes Sardy (golden retriever bez PP) a Rasto a Bethanny Balajne – Betyнка (chesapeake bay retriever).

Na záver chcem vyjadriť moju úprimnú vďaka členom obecne prospěšné společnosti Pomocné tlapky, za ich nesmiernu podporu a ochotu pomôcť, poradiť kamarátom Jarovi a Zdenke Čermákovým; pani riaditeľke a všetkým vychovávateľom Detského diagnostického centra, ktorí nám umožňujú pravidelné návštevy v ich zariadení; deťom, ktoré sa na nás tešia; no a v neposlednom rade aj našim psom, bez ktorých trpezlivosti a priateľskosti k ich detským kamarátom by nebola canisterapia tou pravou canisterapiou.

Jana Kožíková
dobrovoľník – canisterapeut

cestování se psy

pozn.: S letošními prázdninami přišla zásadní otázka, jak to udělat, když chci s pejskem vycestovat do zahraničí na dovolenou, zde uvádíme příklad s Chorvatskem a následují příběhy lidí s cestováním a na závěr přinášíme ještě pár rad, když letíte do světa s asistenčním psem.

KB

NEŽ VYRAZÍTE DO CHORVATSKA - rada veterináře

Na Chorvatsko se, přestože není členem EU, vztahují úplně stejné podmínky jako na členské státy. Tudíž stačí platné očkování ne starší jednoho roku, odčervení a někdy vyžadují ošetření proti klíšťatům.

Je potřeba mít europas a potřebnou identifikaci.

(tj.čitelné tetování,lépe čip)

Na výjezd není mít potřeba serologické vyšetření na vzteklinu.

Petr Böhm, veterinář

NÁŠ VÝLET K MOŘI

Konečně nastaly prázdniny a blížil se den, kdy jsme měli všichni vycestovat do Chorvatska.

Velice jsme se celá rodina těšila k moři, protože s námi, jak jinak, cestovala i naše beruška Arča, hnědý labradorský retrivr. Je to pejsek k nezaplacení, protože mě pěkně a dobře vodí. Je to totiž vodící. Já se jmenuji David Smetana a jsem nevidomý.

Měli jsme trošku obavy z cesty i pobytu, ale tyto obavy byli opravdu zbytečné. Vyřídili jsme pro Arinku nezbytné záležitosti, jako je pas a vyšetření u veterináře a hurá k moři.

Cestovali jsme autobusem asi 15 hodin a nebýt přestávek každé 4 hodiny, které jsou povinné pro řidiče, tak cestující ani nevěděli, že nějakého pejska s sebou máme. Arina se uvelebila pod nohama a celou cestu prospala. Bylo jí příjemně, protože dálkový autobus je klimatizovaný.

Cesta byla pro nás cestující docela únavná a tak po příjezdu a ubytování, jsme se chtěli trošku ovlažit v moři. První setkání Ariny s mořem bylo úžasné. Vletěla do vody a plavala jako o život. Ve vodě byly dvě bojky a ty hned tahala z vody. Nezůstalo jen u bójí, má ráda pořádek a bezpečno a tak vytahovala z vody i nás. Bez povšimnutí nezůstali ani šnorchlaři. Ti lidé s ploutvemi a nějakým sosákem na nose jí velmi rozčilovali. Voda jí vůbec nechutnala a když se trošku nalokala, hodnou chvíli prskala a kašlala. Sluníčko jí vůbec nevadilo a vydržela se opalovat déle než my. Také z nás byla nejvíce hnědá. Když jí bylo horko zalezla do stínku, kterého bylo na pláži dostatek a tam měla také misku s vodou a svůj ručník na ležení.

K večeru dostala svůj denní příděl jídla a pak jsme se vždy vydali na procházky v postroji. To bylo velmi příjemné, protože už tolik nesvítilo sluníčko a pofoukával vítr. Ubytování jsme byli v karavanu se stanovým přístavkem. Díky Arině jsme se cítili bezpečně a nemuseli jsme se na noc zamykat. Cesta zpět proběhla dobře a na celnici nás ani nekontrolovali.

Pokud máte také takového šikovného labradora jako já, vřele doporučujeme, vezměte ho sebou!

David a Arina Smetanovi

S CHARLIE NA KRÉTU

... od úplného začátku. Někdy v únoru jsem se s přítelkyní Kamilou rozhodl, že bychom mohli vyjet někam na letni dovolenou. Pečlivě jsme vybírali a z našeho rozhodování dopadlo nejlépe Řecko. Zvolili jsme si cestovní kancelář, která se specializuje na Řecko. Odlet byl z Brna. V této době jsem byl stále ještě přesvědčen o tom, že Charlie to bude muset vydržet jede-náct dní u mých rodičů na zahradě. Měla by se tam rozhodně dobře, ale však to znáte, nejvíce bych trpěl já.

V cestovní kanceláři jsme si vybrali jeden klidný penzion na jižní straně ostrova Kréta. Když už jsme chtěli odcházet, nakonec mi to nedalo a jen tak opatrně jsem nadhodil: „...**a co vodící pes?**“, paní to trošku vyvedlo z míry a pak říkala, že by to nemusel být problém, že do Řecka občas s pejsky jezdí a v penzionu určitě nic neřeknou, ale neví, jak v letadle. Dozvěděl jsem se, že lidé nejčastěji cestují s pejsky malinkých rozměrů a ty se dají do malé klícky, kterou po dobu letu majitelé drží na klíně, ale velcí psi musí do zavazadlového prostoru ve speciálně k tomu určené kleci. To jsem samozřejmě zaprotestoval: „...**to nepřipadá v úvahu**“. Řekl jsem jí: „**Někdy začátkem roku jsem dostal od nějaké letecké společnosti nabídku, s možností přepravy vodícího psa na palubě letadla. Mohla byste mi tedy říci, kdo pro vás zprostředkovává leteckou přepravu?**“ Paní mi to řekla, ale to mi moc nepomohlo, protože jsem si nepamatoval, která ta společnost mi to poslala a tak paní navrhla, že do firmy osobně zavolá. Řekli „**není žádný problém**“ a jen se musí pořádně vyznačit, že s námi vodící pes pojede, aby na to byla včas upozorněna posádka letadla.

Začala další etapa zjišťování a vyřizování, ale když se na to dívám zpět, byla to úplně pohoda. Především jsme museli zajít k veterináři a tam jsem se dozvěděl, že je zapotřebí nový psí cestovní pas. Když jsem Charlie před asi osmi lety dostal, měl jsem k ní i pas, neboli očkovací průkaz. Ten byl bohužel již starý a k cestám po

Evropě se používá nový, tzv. Europas. Je to ve své podstatě to stejné, ale musíte jen za ten nový zaplatit asi 200Kč. Dále mi ještě paní veterinářka doporučila kapky do uší. To proto, jak se bude koupat ve slané vodě, aby se jí v oušku neudělal nějaký zánět a aby tu slanou vodu pořádně vytřepala a ucho si tím vyčistila. Ještě vám teď po návratu mohu, už z vlastní zkušenosti, doporučit nějaké kapky do očí. Jde o to, že tam kde jsem byl, občas docela foukalo a písek a prach létal všude. Charlie z toho měla dost zarudlé oči. Použili jsme na to, z nouze, obyčejný o-Septonex, který brala Kamila pro všechny případy. Potom jsem s Charlie šel k fotografovi, kde se mi jí po delším trápení povedlo vyfotit. Pak jsem se teprve dozvěděl, že ta fotka v tom pasu není povinná.

Byly dva dny do odletu a my začali horečně balit. Zavazadla do letadla nesmí vážit více než 15 kilo na osobu. Pes se nepočítá za osobu. Z toho jsme měli docela hrůzu, ale nakonec to v klidu všechno vyšlo.

Čas pokročil a my už seděli na lávce před letištěm a za dvě hodiny nás čekal odlet. Po nějaké době jsme byli letištním rozhlasem vyzváni, abychom se dostavili k odbavení zavazadel. Brněnské letiště v Tuřanech mne docela zklamalo. Pro počet lidí, co tam bylo, je hodně malé. My jsme takto cestovali poprvé a dopustili jsme se několika chyb.

Odjakživa se hrozně nerad domáhám nějakých výhod a tak jsme se zařadili do šílené fronty na odbavení zavazadel. Stáli jsme tam asi hodinu, bylo strašné vedro a posuvalo se to pomalu. Po celou dobu jsem měl Charlie vedle sebe. Naštěstí podlaha v letištní hale byla asi docela chladná a tak ani moc nefuněla a mohla polehávat. To jsem jí mimochodem hrozně záviděl. Nakonec jsme se dostali na řadu, odevzdali zavazadla, tedy jen velké kufry, neboť malé příruční zavazadlo si může člověk vzít s sebou. V příručním zavazadle jen nesmíte mít ostré předměty a ani spray, při nedodržení této zásady se vystavujete docela velkým problémům. Při pasové kontrole se provádí prohlídka všeho, co máte na sobě i v cestovním zavazadle. Nejdříve zkontrolují veškeré doklady, odeberou vám letenky a dostanete palubní lístky, tam je vyznačeno i kde budete sedět přímo v letadle a potom se vydáte k osobnímu odbavení. Jde o to, že na pult dáte veškeré osobní věci z kapes apod. Odevzdal jsem vše, také Charlie postroj a i obojky. Je to nepříjemné, ale slečna celnice byla velmi vstřícná a milá a na vše jsme měli dostatek času, takže ani toho se nemusíte obávat. Potom jsme prošli s Charlie bezpečnostním rámem, kvůli detekci kovu, později nás ještě prohlédla celnice nějakým ručním detektorem a měli jsme to za sebou.

Za přepážkou už na mne čekala Kamila, kterou odbavili vedle a pomohla mi pobrat všechny věci a dostrojil Charlie.

Pak už jsme se vydali po letištní ploše přímo k letadlu. Ještě než jsme nastoupili do letadla, přišel k nám zřízenec letiště a velmi se nám omlouval, že nebyli informováni o našem příchodu. Nejdříve jsem nechápal, o co jde, ale nakonec se vše vysvětlilo. Došlo k tomu, že nám vydali umístěnky do letadla na špatná sedadla. Když jsme vstoupili do letadla, letuška si nevěděla rady co s námi. Nejdříve nás usadili do jedné z řad sedadel, ale Charlie musela ležet v uličce. Nakonec letuška rozhodla, že takhle to nejde a tak požádala cestující, kteří seděli v první řadě sedadel, aby si to s námi vyměnili. Lidé byli ochotní a zmatek se uklidnil. Prostor v letadle je docela stísněný, středem letadla vede ulička a po obou stranách jsou řady sedadel po třech.

Pouze v první řadě je trošku místa a to je více méně jediné místo, kde se dá se psem cestovat. Já jsem seděl až u stěny letadla, vedle mne seděla Kamila a před sebou jsme měli namáčknutou Charlie a to ještě vedle Kamily seděl jeden pán.

Jedna rada: Až na letišti uslyšíte hlášení, že se odbavuje váš let, vydejte se okamžitě k zástupcům vaší cestovní kanceláře, ušetříte si dlouhé stání, které je nepříjemné, jak pro vás, tak i pro vašeho psa a vyhnete se nepříjemnostem s cestujícími s případným přesouváním a vyměňováním míst v letadle! Když se totiž jako první dostanete k odbavení, automaticky dostanete i přední řadu. Tento postup jsem si vyzkoušel při zpáteční cestě a opravdu je to mnohem lepší. Mezitím letadlo již rolovalo na startovací dráhu. I přes docela velký hluk, Charlie zachovala klid a tiše mi ležela před nohama. Asi po čtvrt hodině letu jsme dostali občerstvení a zjistili jsme, že Charlie by opravdu nemohla ležet v uličce, protože tam projížděli letušky s vozíky plnými občerstvení.

Celý start Charlie nedělal vůbec žádné problémy a dokonce ji nevadilo ani samotné zatáčení letadla.

Po dvou a čtvrt hodině letu, nám kapitán oznámil, jsme už blízko letiště Chania a zahajujeme sestup, aby si všichni cestující zapnuli bezpečnostní pasy.

Samotný sestup je věc o něco více citlivá. Jednak zaléhání uší je ještě o něco horší, než u startu a celé letadlo je tak trošku jako na houpačce. Asi uprostřed sestupu si Charlie sedla a začala třepat ušima a tvářila se lehce zmateně. Nejspíš ji také zaléhaly uši. Měl jsem v kapse nějaký ten psí pamlsek a tak jsem jí ho nabídl, ale Charlie nechtěla. Věděl jsem, že je to pro ni opravdu velmi silný zážitek, protože když ona nechce jíst, tak to je síla. S Kamilou jsem

jí drbal a hladil a tím jsme jí zpřijemnil celý zbývající sestup. Hned před letadlem čekal autobus, který nás po chvilce jízdy vyložil u letištní budovy. Letištní budova v Chanii byla klimatizována a tak mnohem příjemnější než ta v Brně.

Kamila vyrazila pro kufry, po chvíli se vrátila a mohli jsme vyrazit před budovu. Tam už byl delegát naší cestovky a ukázal nám, který autobus nás bude odvézt do Plakyasu, městečka, kde jsme měli ubytování. Kufry jsme předali řidičovi a ještě honem jsme se vydali hledat nějaký kousek trávy, aby si Charlie mohla ulevit. Kolem letiště se volný trávník hledá těžko, všude beton, ale nakonec jsme kousíček našli a Charlie ho využila přesně tak, jak jsem očekával a byl jsem rád, protože do městečka Plakyas nás ještě čekala hodinu a půl dlouhá cesta autobusem.

Autobus byl také klimatizovaný a tak i přes vedro, které panovalo venku, se cestovalo docela pohodlně a Charlie to zvládala v klidu. Už jsme konečně dorazili do našeho penzionu. Rychle jsme mezi nádobím vyhledali misku, dali jsme jí pití a později i baštu. Ještě, když jsme procházeli přes recepci, dal se s námi do řeči majitel penzionu a Charlie se mu moc líbila a naučil se vyslovovat jak Labrador, tak i její jméno. Pak jsme vyrazili omrknout moře. Pláž byla opravdu necelých 30m od penzionu. Byla tma jak v ranci, ale krásná vůně moře a lehký šum příboje se nedali nepostřehnout. Charlie i přes útrapy s cestováním, byla jak utržená ze řetězu. Okamžitě se zanořila do vln a byla v sedmém nebi. I nám se to velice líbilo, protože kolem penzionu bylo opravdu horko a dusno, i přesto, že už zašlo slunko. Od moře pofukoval mírný chladivý vánek. My jsme, stejně jako Charlie, brouzdali po kolena v moři. Věděli jsme, bude se nám tu líbit.

Asi třetí den jsme si dopoledne opět vyšli na pláž, moře bylo docela rozbouřené a byly krásné vlny. Když opět Charlie vlétla trajdat do moře, dostala slušný šok, netrvalo dlouho a celá zmizela pod vlnou a objevila se za chvilinku, ovšem o pár metrů výš na pláži. Značně jí to rozladilo a ten den už do moře nešla.

Když jsme šli k moři další den, vlny už byly menší, ale protože Charlie není žádná padavka, klidně do moře vběhla, ale neustále sledovala mořskou hladinu a jak se objevila nějaká vlna s bílým hřebínkem, hned vyběhla na břeh a jak opadla, šla se zase rochat do moře. Všichni dobře víme, jak Labradoři milují moře a vodu vůbec. Kromě nástrah s mořem, se objevily i jiné. Kolem penzionu se pásly kozy a ovce. Z toho jsem měl trošku strach, protože Charlie je někdy tak trošku rváč. Naštěstí uznala, že to velké zvíře s rohy není zrovna vhodné k odchytu a pokusem o lov by mohla taky utřít

nějaký šrám, nechala kozy i ovce bez povšimnutí.

Bohužel čas je neúprosný a my jsme se vydali na cestu domů. Proběhla úplně v pohodě a vraceli jsme se stejnou cestou, kterou jsme přijeli. Jen jsem využil zkušeností a u letiště jsem hned požádal našeho delegáta, aby upozornil pracovníky letiště, že jsme tam s vodícím psem.

V letadle jsme hned dostali přední místa, jen jsem musel chvíli polemizovat se stewardem o tom, jestli by neměla mít Charlie košík. Velice slušně, ale s lehkým důrazem jsem mu vysvětlil, jak náročný výcvik vodící psi musí prodělat a košík nenosí, pokud je v postroji, vlastně nikde, neboť by jí to mohlo vadit ve vykonávání její práce. V polovině letu se nás ještě jedna letuška přišla zeptat, jestli pejsek nechce vodu. S díky jsem to odmítl, ale samozřejmě mě to potěšilo.

..co říci na závěr. Udělali jsme velice dobře, že jsme si Charlie vzali s sebou a jak pro ni, tak i pro nás to byly velice krásně strávené dny a bez Charlie, by to prostě nebylo ono.

A vám **všem ostatním to můžu jen doporučit** a rozhodně není nutné mít z toho obavy. Charlie to opravdu zvládla bez jakékoli újmy a rozhodně se jí to taky líbilo.

J. Drastich

NAŠE PUTOVÁNÍ S IRISKOU

Po dlouhém ročním čekání jsme se konečně dočkali! Mohli jsme jet na poslední secvičení s naší černou krasavicí a pak si ji po slavnostním předávání konečně odvézt domů. Za těch pár dnů jsme se ale všichni tři – Iriša, Láďík i já – tak skamarádili, že nám dělalo potíže se rozloučit.

Červnové setkání bylo bouřlivé. Nejen, že Iriša okamžitě Láďu poznala a vítala ho tak, že se div neporoučel k zemi, ale na procházkách se chovala jak učiněná dáma. Za pár dnů jsme úspěšně složili zkoušky a nastal slavný den. Bylo milé se setkat se všemi těmi lidmi, díky nimž se podařilo pro nás „čubinku“ vychovat, ale nejkrásnější byl to, že jsme věděli, že už se s ní loučit nebudeme muset. A když Láďík usnul po menším záchvatu, lehla si k vozíku a hlídala ho. Doma nastalo očuchávání terénu, ale už za týden nadšeně cestovala denně s Láďou do školy.

V půlce července jsme vyrazili na dovolenou za tatínkem do Itálie. Cestou jsme v autě zjistili jednu Irisčinu slabost – dá-li se to tak říct, naše fenečka je „úchylná“ na jablka. Než jsme se vrátili z WC na pumpě, z auta záhadně zmizely tři ohryzky. Mysleli jsme, že jsme je vyhodili a zapomněli na to, ale když jsem pak seděla na zahradě v Sieně a položila jsem ohryzek za sebe, zmizel také. Iriska se s ním

odplížila pod stůl, způsobně ho držela v packách a ohlodávala. Náš údiv vyvrcholil, když ze zahrady začala Láďovi nosit fíky a my zjistili, že je trhá rovnou ze stromu! No, když asistovat, tak s kompletním servisem! Jinak celé naše putování zvládla krásně a to jsme, prosím, najezdili přes 6000km. A teď jedna velice důležitá věc! Byli jsme na výletě na ostrově Elba a na zpáteční cestě trajektem Iris znejistěla, pořád byla u Láďíka, lízala mu ruce, a když jsem ho položila na sedačky, aby si odpočinul od vozíku, posadila se vedle něj jako sřinga. Mysleli jsme, že je nervózní z lodi, ale za dvě hodiny už měl Láďa silný záchvat a horečku přes 40°C. Celé dva dny, co se z toho vzpamatovával, se chodila jen venčit a napít, jinak ležela u jeho postele (no, chvílemi i v ní). Takže ta lidsko-psí telepatie asi přece jen existuje.

Ještě jednou děkuji všem, bez kterých bychom naši černou princeznu neměli, sponzorovi - firmě Lokel, předvychovatelům a oběma Pirnerovým. Mějte se fajn všichni, lidičky i pejsci, zdraví Láďíkova „mamča“.

Jana Maksoudová

CHCETE LETĚT DO SVĚTA S ASISTENČNÍM PSEM?

Pokud ano, možná se Vám budou hodit následující rady:

1. Zjistěte si na Státní veterinární správě, co všechno k výjezdu potřebujete. Určitě to bude pas pro malá zvířata a samozřejmě veškerá povinná očkování. Některé státy ale mohou požadovat např. i krevní rozbor na některé specifické protilátky.

2. Další informace můžete získat i na velvyslanectví nebo konzulátu země kam cestujete. Jde jednak o cestovní formality, ale také by vám měli poskytnout informace o přístupových právech, povinnosti používání vodítek apod.

3. Identifikace psů kořilkou je názorná i v cizině, ale známka s telefonními čísly Vám tam moc platná nebude. Dobré je malé pouzdro na obojek s kontaktními informacemi (adresa hotelu apod.) v jazyce dané země nebo v angličtině.

4. Při cestě letadlem nahlaste asistenčního psa už při rezervaci letenky. **Na linkách ČSA bude pes přepraven zdarma a na palubě s cestujícími.** Výjimkou je Velká Británie a Irsko, tam psi musí být dopravováni v nákladovém prostoru (předpisy daných zemí).

5. Na palubě letadla musí být pes označen a na vodítku. S sebou musíte mít náhubek pro případ potřeby, potvrzení o výcviku a veterinární doklady (pas).

6. Možná by bylo dobré mít s sebou i potvrzení o výcviku v angličtině, nevíte, kdy se může hodit. Svým klientům ho na

požadání vystaví Pomocné tlapky.

7. No a pokud tohle všechno splníte, pak už - **šťastnou cestu !**

navštívěné akce v roce 2005

VELETRH NONHANDICAP

Konal se již 9. ročník veletrhu NonHandicap - specializované výstavy pro zdravotně postižené na výstavišti Incheba v Praze.

V Křižíkově pavilonu 2B byly představeny ukázky práce asistenčních psů. Po celou dobu trvání výstavy byli k dispozici pracovníci Pomocných tlapek, proběhly zde také ukázky za účasti klientů Pomocných tlapek

TLAPKY A „JINÝ SVĚT“

Pomocné tlapky předvedly 7-8.6. 2005 dovednosti svých psů na akci „Jiný svět“ na náměstí Míru v Praze.

Akce je již několik let pořádána Městskou policií Praha za pomoci ÚMČ Praha 2. Je zaměřena především na prevenci a ukazuje zdravým lidem z řad kolemjdoucích zájemců, jaké to je pro handicapované spoluobčany cestovat ulicemi města. K problematice nevidomých byla postavena trať s překážkami, které simulují pohyb městem se slepeckou holí.

Druhá trať se zabývala problematikou člověka upoutaného na vozík. Při letošním ročníku byly s pomocí sdružení Pomocné tlapky předvedeny ukázky výcviku vodících a asistenčních psů.

Tyto ukázky přilákaly mnoho diváků, což nepřerušila ani nepřízeň počasí.

DEN S HANDICAPEM - DEN BEZ BARIÉR ČESKÝ KRUMLOV

Smyslem akce bylo umožnit sluchově, zrakově a pohybově postiženým lidem prohlédnout si historické centrum města Český Krumlov a podívat se tam, kam se běžně dostanou jen s obtížemi nebo se nedostanou vůbec. Pomocné tlapky se zúčastnily doprovodného programu **ukázkou práce asistenčních psů** a to v sobotu 10.9., kdy na náměstí Svornosti po celý den probíhaly prezentace neziskových společností.

V celodenním kulturním programu si návštěvníci města, kteří nemají zdravotní postižení a měli odvahu, mohli vyzkoušet takový život. Byla připravena např. ukázková trasa po Krumlovské dlažbě na invalidním vozíčku, nebo vycházka se slepeckou holí.

TLAPKY NA VELETRHU HOSPIMEDICA

Kdo jste 13.-14. 9. 2005 zavítali na Brněnské výstaviště víte, o čem tu bude řeč. HospiMedica byl zdravotnický veletrh. Já byla na podobné akci poprvé. Takže nebudu hovořit o veletrhu jako takovém, ale spíše o svých dojmech.

Pro mě to bylo veskrze pozitivní odpoledne. Začalo to totiž tím, že jsem předala své dva miloučké, ale kapku divoké a náročné chlapečky manželovi a po několika týdnech strávených v našem malém městečku, jsem se vydala vstříc „dobrodružství“. Měla jsem se osobně tvářit v tvář seznámit s Hankou Piknerovou, ředitelkou Pomocných tlapek a vidět v akci asistenční psy.

Abych našla cestu ke správnému stánku v pavilonu A, oslovila jsem mile vypadající lidi. Mladá žena byla na vozíčku a vedle ní způsobně kráčela krásná labradorka s vestičkou Pomocných tlapek. Později jsem se dozvěděla, že se jmenuje

Simona a její fenka Flexi

Na chodbách jsme potkávaly velkou spoustu handicapovaných lidí i mnoho různých plemen psů. Někteří byli vodící, někteří canisterapeutičtí, jiní asistenční a nebo šikovní společníci. V pavilonu A se dali psi potkat na každém kroku. Ovšem bylo důležité vědět, že většinou se nesmí hladit. O tom se zmíním později.

Setkala jsem se s Hankou Pirnerovou. Nijak nezklamala má očekávání. Samozřejmě v kladném smyslu slova. Díky ní i lidem kolem Pomocných tlapek jsem měla možnost nahlédnout trochu „pod pokličku“ všeho toho snažení. Seznámila jsem se se dvěma rodinami. Jedna má v držení „asistenčního psa“ a druhá „šikovného pomocníka“.

V průběhu času jsem některé zúčastněné i trochu zpovídala na různé téma:

Hlazení psů - Asistenční psy nesmí nikdo hladit. Bohužel to zatím spousta lidí neví.. Na jednu stranu může být pro většinu vozíčkářů příjemné, když je zastavují a oslovují lidé častěji, než dříve, kdy pejska neměli. Na druhou stranu je úmorné a nepříjemné vysvětlovat chtivým milovníkům zvířat, že tento pes se prostě hladit nesmí. Dokonce je prý i spousta lidí, kteří se ke psu vrhnou a bez předchozího dotázání psa hladí. A pokud je tam lidí několiknásobně víc, jako třeba na veletrhu, počet zájemců je mnohem vyšší. Zrovna, když jsme si o tomto povídaly, příběhlo několik dětí a ptaly se, jestli si můžou Flexi pohladit. Nemohly. Simča se mi svěřila, že je z tohoto hodně unavená. Byla na veletrhu i předchozí den. Přece jen, odmítat děti je velmi náročné. Vidíte, jak

se radostně blíží a touží si to krásné psisko obejmout a musíte je zklamat a to hned několikrát za den... Ale jinak to nejde. mnohem vyšší. Zrovna, když jsme si o tomto povídaly, příběhlo několik dětí a ptaly se, jestli si můžou Flexi pohladit. Nemohly. Simča se mi svěřila, že je z tohoto hodně unavená. Byla na veletrhu i předchozí den. Přece jen, odmítat děti je velmi náročné. Vidíte, jak se radostně blíží a touží si to krásné psisko obejmout a musíte je zklamat a to hned několikrát za den... Ale jinak to nejde.

Takže všeobecně – **hladit se smí jen psi, jejichž majitelé Vám to předem dovolí.** A z těchto pomocníků pouze canisterapeutičtí, kteří jsou k tomuto účelu cvičení. Tyto speciální pomocníky poznáte snadno. Všichni nosí speciální vestičky s označením, o jaký typ psa se jedná. Zda je vodící, asistenční...

Pes asistenční a šikovný pomocník

Hanka Pirnerová mi vysvětlovala, jaký je rozdíl mezi asistenčními psi a šikovnými pomocníky. Výcvik mají velmi podobný. Asistenční pomáhá přímo handicapovanému člověku, který má rozsah postižení, umožňující částečnou péči o sebe a o psa. Šikovný pomocník najde uplatnění např. v rodinách s těžce tělesně postiženým dítětem. Přináší matce nebo jiné pečující osobě pleny a vše, co je zapotřebí. Pomáhá polohovat dítě, atd.

Na závěr odpoledne jsem měla možnost shlédnout ukázkou práce asistenční feny Flexi. Mladý manželský pár Simona a Stanislav Kadlecovi, který ji má od Pomocných tlapek v držení, nám předvedli něco málo z toho, co tito psi dovedou a myslím, že se Stáňa a Flexi na pódiu pěkně vydováděli. Bylo zřejmé, že se jim publikum velice zamlouvá. Flexi, místo aby upuštěné klíče způsobně přinesla, s nimi vesele běhala po pódiu. Stáňa sice po pódiu rozdováděně neběhal, ale z jeho radostného výrazu tváře a téměř „tanečního kroku“ při vyprávění o Flexiiných dovednostech, se dalo leccos vyčíst.

Fotky z veletrhu jsou na www.psi-kocky.cz/hospimedica

A na úplný závěr připojuji osobní poděkování Hance Pirnerové, že mě do Brna vytáhla a umožnila mi strávit s nimi velmi zajímavé a plodné odpoledne. Těším se, že se na BVV za rok vypravím zase a třeba se tam potkám i s mnohými z Vás.

Eva Králíková

II. TENISOVÝ TURNAJ OSOBNOSTÍ J. KRAMPOLA

Dne 17. 9. 2005 se konal II. tenisový turnaj osobností J. Krampola pod záštitou předsedy vlády ČR ing. Jiřího Paroubka ve prospěch naší společnosti.

Organizátorkou turnaje byla Naďa Vanišová-Kalinovská (VAS v.o.s.)

Pomocné tlapky měli na turnaji své zástupce - svůj tým Martina Krejčího (manžel členky správní rady) a Michala Krejčího (šéfkuchař hotelu Central, který nám dělá nádherné a výborné rauty na promoci psů).

Praha nás uvítala zamračená, ale dopolední soutěže proběhly bez kapky deště. Hrál 6 týmů ve 4 skupinách a vítězové skupin se utkali na kurtech v odpoledních hodinách. To by ale nebyla akce, která se týká Tlapek, aby nepršelo, a tak turnaj byl ukončen po krátkém přerušení zápasu v podvečerních hodinách. Naši kluci bojovali statečně a skončili jako druzí ve skupině, což byl velice dobrý výkon.

Podvečer se nesl v duchu vyhlásování vítězů, nebylo zde poražených a na závěr příjemného dne byl předán Tlapkám dar ve výši 213 500,- Kč od firem VAS vos, Ryko vos, Belstav Praha s.r.o., a hráči turnaje věnovali 13 500,- Kč

Moc děkujeme za krásnou akci a výtěžek.

REKONDICE TŘEMOŠNÁ 2005 A NĚKOLIK PODĚKOVÁNÍ

Tradičně v říjnu, ale netradičně v Třemošné u Plzně se sešlo devět asistenčních týmů Pomocných tlapek na rekondičním pobytu, spojeném s pravidelným přetestováním. V Třemošné se akce konala především proto, že vzhledem k neujasněným majetkovým záležitostem je „tradiční“ místo rekondic – hotel Diana ve Velkých Losinách – mimo provoz. A jen 9 týmů z toho důvodu, že kapacita bezbariérového domu Exodus v Třemošné prostě účast více týmů neumožňuje a rekondice se tedy budou muset konat v několika etapách.

Klienti Pomocných tlapek o.p.s. ale prostředí domu Exodus důvěrně znají. Vždyť právě tady pro ně začínalo secvičování a společný život s jejich psem. A tak se tu v pátek 7.10.2005 sešli (podle abecedy) Adam, Arinka, Ben, Dita, Eimy, Ezro, Falco, Flexi a Monča, společně se svými lidmi, aby prožili náročný, ale fajn víkend.

Program začal hned v pátek. Po několika organizačních záležitostech přišel „dvorní“ veterinář Pomocných tlapek MVDr. Böhm z veterinární kliniky Vedilab v Plzni.

Po zajímavé přednášce na téma „Péče o asistenční psy“ se pak

individuálně věnoval jednotlivým psům. Klienti s ním mohli konzultovat cokoli, jakékoli problémy nebo nejasnosti. A pan doktor Böhm neúnavně odpovídal na dotazy kolem správné výživy psa, jak pečovat o srst, o tom co všechno může způsobit problémy s ušima a jak na ně, co dělat v případě různých zdravotních problémů, jak správně pečovat o stárnoucí psy a mnoho a mnoho dalších. Zůstal s námi skutečně, dokud všichni psi nebyli prohlédnuti a všechny dotazy zodpovězeny. Takže první naše velké poděkování patří právě jemu.

Sobota pak byla ve znamení testů. Dopoledne přezkoušení v plzeňském supermarketu Tesco, odpoledne test asistenčních dovedností. Klienti dobře znají obsah testů a jsou i zvyklí na nějaké to překvapení ze strany Tlapek, takže trasa kolem pečiva, uzenin nebo pytlů s psími granulami už ani nepřekvapila. Ani klienty, ani jejich psy. Ale Tlapky i tak vymyslely něco nového. Tentokrát prozkoušely psy i mírně nad rámec povinných testů z poslušnosti a ovladatelnosti bez vodítka... A náš druhý dík tedy patří plzeňskému Tesco za výborné prostředí a podmínky k přetestování psů.

Ani při obědě ale neměli psi úplný klid, v rámci oběda se konala pro lidi velmi populární a pro psy naopak velmi nepopulární disciplína s názvem „nesmíš“, při které si psi skutečně nesměli vzít z nabízeného talíře s jídlem ani malý kousek. A taky nevzali. Hned po malé polední pauze následovaly testy asistenčních dovedností, kdy každý pes musel podrobně předvést, jak zvládá práci pro svého klienta. No a pak už přišlo zasloužené volno. Počasí se opravdu vyvedlo, takže někteří klienti odjeli se svými psy do plzeňské ZOO, jiní se šli jen projít, další odpočívali.

Večer nás čekalo už jen vyhodnocení celé akce. Všichni psi bez větších problémů splnili požadavky testů. Byli pochváleni i samotnými cvičiteli. Není divu. Někteří „staří mazáci“ jako Ben nebo Ezro už skládali tyto zkoušky mnohokrát, „mladičci“ jako třeba Falco třeba teprve podruhé. Ale ať mladí nebo starší – všichni pracovali opravdu naplno a ukázali, co v nich je. A bylo také vidět, že klienti si se svými psy opravdu dobře rozumějí.

Po vyhodnocení následovala volná zábava s hudbou. Ale i tak se dál všechno točilo kolem psů, klienti si vyměňovali zkušenosti, vyprávěli historky ze života se psem...

Nicméně jedna věc, vlastně taková drobnost, mě v sobotu večer docela zaujala. Klienti-junioři Lucka, Kuba a David si večer spolu dlouho a krásně povídali, společně se bavili, společně chodili venčit své psy a bylo vidět, že jim je v téhle „juniorské“ partě fajn. Hned z několika míst jsem ale také slyšel, jak moc se tihle tři změnili za tu

dobu, co mají své psi pomocníky. Všichni nejen že jsou teď mnohem samostatnější než dříve, oni hlavně daleko víc CHTĚJÍ BÝT samostatní. A jejich psi, Falco, Adam a Arinka, jim v tom opravdu skvěle pomáhají...

Závěrem bychom chtěli poděkovat pracovníkům bezbariérového domu Exodus v Třemošné za výborné prostředí k našemu setkání. Největší poděkování ale patří Pomocným tlapkám. Prostě a jednoduše za to, že jsou takové, jaké jsou...

LM

O JEDNÉ NENÁPADNÉ CHVÍLI...

Některé chvíle v životě člověka jsou zásadní a důležité hned na první pohled. Jsou ale i chvíle a události na první pohled naopak velice nenápadné. Přesto i ony mohou být začátkem velkých změn v lidském životě. A právě mezi takové nenápadné okamžiky patří ten, kdy se definitivně spojí životní dráhy postiženého člověka a asistenčního psa.

Zpravidla se to odehrává v bezbariérovém domě Exodus v Třemošné u Plzně. Ve chvíli, kdy jsou oba, jak klient, tak pes, připraveni na společný život, přijede klient do Exodu na tzv. secvičování. A cvičitelé mu tam přivezou toho jeho psa. Chvíle jejich setkání je velice klidná, bez emocí, protože klient a pes se zpravidla už dobře znají. Přesto je to ale událost ve svých důsledcích naprosto zásadní. Od okamžiku, kdy pes vstoupí do dveří, budou totiž ti dva už pořád spolu a budou se muset starat jeden o druhého. Jednomu z nich tím definitivně končí období netrpělivého čekání na asistenčního psa, tomu druhému náročný výcvik. A od této chvíle se oba učí žít spolu - jako tým.

Ne, v té chvíli ještě nejsou asistenční tým se vším všudy. Ještě je čeká jedna náročná zkouška, a to test přístupu do budov. Pomocné tlapky zcela záměrně nechávají tuto zkoušku až na období secvičování. Není to totiž zkouška psa, není to ani zkouška klienta. Je to především zkouška celého týmu. Skutečného nového týmu a ve skutečných podmínkách reálného života. Klient při zkoušce zcela sám vede psa podle instrukcí zkušebních komisařů. Obsah testu je předem dán (jde o mezinárodně uznávaný test) a klient je s ním před zkouškou seznámen. Je ale naprosto jasné, že testování samotného psa, vedeného například cvičitelem, by nemohlo dobře prověřit týmovou spolupráci s klientem a nedalo by pravdivý obraz o schopnostech celého asistenčního týmu. A právě o týmovou práci jde v testu především.

Začátek secvičování je opravdu jen start. Taková malá nenápadná

událost, ale právě ona spustí něco, o čem později většina klientů říká - „zcela mi to změnilo život“. I sami klienti si většinou až po čase plně uvědomí význam té chvíle, kdy začali se svým asistenčním psem budovat nový asistenční tým.

Dlouho jsem přemýšlel, co je podstatou té chvíle. Pak mi ale došlo, že ono je to vlastně velice jednoduché.

Je to chvíle, kdy se rčení „ŽIVOT JE PES“ začíná měnit na
„PES JE ŽIVOT“

LM

POMOCNÉ TLAPKY o.p.s. pořádaly CANISTERAPEUTICKOU VÍKENDOVKU

Bohužel je stále nedostatečné množství informací a publikací týkajících se canisterapie, proto Pomocné tlapky o.p.s. uspořádaly ve dnech 14. 10. - 15. 10. 2005 (pátek, sobota) již v pořadí Třetí canisterapeutickou víkendovku v Bezbariérovém domě Exodus v Třemošné u Plzně.

Obsah Víkendovky byl sestaven na základě požadavků otestovaných canisterapeutických týmů. První den po snídani, zahájení a seznámení s programem začal návštěvou dvou zařízení v Plzni.

První návštěvu jsme uskutečnili v Denním centru pro děti a mládež s postižením "Človíček", Kralovická 35, kde nás přivítal pan ředitel Roman Hajšman. Prohlédli jsme si celé toto zařízení, ale zvláště nás zaujali dvě chráněné dílny, kde jsme obdivovali výrobky těchto dílen, a měli jsme možnost si je na místě zakoupit. Nakonec této návštěvy jsme uskutečnili canisterapii se zdejšími klienty, kteří byli nadšeni z přítomnosti pejsků.

Ačkoliv se nám příliš nechtělo, přejeli jsme s auty do druhého zařízení. V Ústavu sociální péče pro mentálně postiženou mládež "Nováček" již na nás čekali v čele s vrchní sestrou Lenkou Peckovou. Po krátkém seznámení se zařízením a rozdělením do skupinek (v každé byl otestovaný canisterapeutický pes, psovod a účastníci Canisterapeutické víkendovky) jsme zamířili do jednotlivých tříd zdejší školy, kde nám bylo umožněno dělat canisterapii se zdejšími klienty. Ve třídách i v odděleních, kde jsme pracovali, nás jak děti, tak i personál rádi přivítali. Prožili jsme zde při canisterapii hezké chvíle. Děkujeme oběma zařízením, kde nás ochotně přivítali, věnovali se nám a měli velkou trpělivost zodpovídat nám naše dotazy. Z Plzně jsme se vrátili plni dojmů zpět na oběd do Třemošné. Po něm se uskutečnil Seminář o předávání zkušeností canisterapie v praxi - 1.část, kde vystoupila paní ředitelka Gabriela Hirnerová a

fyzioterapeutka Michala Mašková ze Speciální MŠ pro děti s více vadami v Berouně. Jejich příspěvek byl pro nás všechny velice zajímavý a doplněný v závěru ukázkou na videu. Po přestávce se další přednášky ujala Mgr. Marika Papežová a Ing. Ivona Svobodová ze vzdělávacího centra SVOPAP s.r.o. z Prahy, během které nás seznámily s nabídkou a obsahem pořádaných kurzů, ale i s legislativou v oblasti kynologie a chovatelství. Zakončením prvního dne Víkendovky byla přednáška veterináře MVDr. Petra Böhma z Veterinární Kliniky VEDILAB s.r.o. Plzeň. Přednáška byla doplňována četnými dotazy, otázkami účastníků.

Druhý den pokračoval po snídani. Náplní sobotního dopoledne bylo testování psů - CT zkouška psa a psovoda. Zúčastnilo se 18 týmů, z toho 1 tým prospěl podměnečně a 1 tým neprospěl. Po pauze na oběd mohl začít odpolední program vyhodnocením CT zkoušek a dál pokračoval besedou s psychologkou Mgr. Ivou Gregorovou. Její náplní bylo seznámení s charakteristikou některých vybraných postižení, s kterými se mohou CT týmy v zařízeních setkat. Po večeri následovala druhá část Semináře předávání zkušeností canisterapie v praxi - 2.část. Zde vystoupili účastníci, kteří se předem přihlásili se svými příspěvky a doplnily je fotografiemi, videoukázkami a názornými pomůckami. Dozvěděli jsme se například jaké má uplatnění canisterapie v hospicu, ve škole nebo v kojeneckém ústavu. Druhý den byl ukončen v pozdních večerních hodinách, kdy také proběhlo ukončení a zhodnocení Víkendovky. Všech šestnáct dostalo Potvrzení o účasti.

Na závěr bych chtěla poděkovat personálu Bezbariérového domu Exodus v Třemošné u Plzně a všem, kteří se podíleli na programu Víkendovky. Zvláštní poděkování zaslouží účastníci, kteří tvořili "bezva" partu zajímavě se o canisterapii. Ještě jednou všem děkuji.

Koordinátorka canisterapie Mgr. Jana Štercliová

Více informací o canisterapii (CT zkouškách, Canisterapeutické víkendovce,...) se můžete dozvědět na www.pomocnetlapky.cz

CANISTERAPEUTICKÁ VÍKENDOVKA **z pohledu nezávislé účastnice**

Účastnila jsem se canisterapeutické víkendovky 14. - 15. 10. a byla jsem velice spokojena, dozvěděla jsem se spoustu zajímavých informací a poznala nové lidi. Tímto bych Vám chtěla poděkovat. Chtěla jsem se zeptat, jestli se v nejbližší době nebude konat něco podobného. Jestli ano, tak bych byla ráda, kdybyste mi dali vědět, předem děkuji.

Szokolová Petra

SPARKYS

Firma Sparkys se zabývá prodejem hraček a dárků a má obchody ve větších městech po celé České republice.. (Praha, Brno, Olomouc, Hradec Králové).

Nejvíce obchodů najdete v Praze a v Brně. Sparkys Dárky jsou malé obchůdky v nákupních centrech, které mají zaopatřené přístupy pro handicapované. Do obchůdků Sparkys Dárky se dostanou jednoduše, protože to jsou menší otevřené obchůdky s hračkami, kde nejsou žádné překážky, které by zdravotně postižení museli překonávat.

V Praze najdete tyto obchůdky Sparkys Dárky v OC Nový Smíchov a OC Metropole Zličín na Praze 5, OC Letňany na Praze 9 a v OC EDEN na Praze 10. V těchto obchůdkách objevíte tisíce nápadů na hračky a dárky pro každého. V Praze naleznete také největší obchod Sparkys pod názvem Sparkys Dům hraček, kde se vám otevírá pohádkové království pro děti i dospělé. 4 poschoďový Dům hraček v Praze, plný plyšových a jiných hraček, je připraven uvítat handicapované zákazníky s otevřenou náručí. Je zde k dispozici výtah, který umožní lidem na vozíčku pohybovat se po celém obchodě v každém patře.

Děti nevidomé, ať s doprovodem dospělé osoby či slepeckého psa jsou samozřejmě v obchodech Sparkys vítáni!

Pro děti s vadou zraku je nejpříjemnějším patrem přizemí s výběrem plyšových hraček všeho druhu. Malý zákazník má u plyšových hraček možnost si vybrat svého oblíbeného plyšáka dle hmatu.

Potřebuje-li náš zákazník pomoci od personálu v obchodě je nejjednodušší oslovit prodavačku na pokladně, která již zajistí, bude-li to třeba, doprovod po celém obchodě, který se vám bude plně věnovat. Podobně jsou na tom obchody Sparkys v Brně, kde kromě dvou malých Sparkys Dárky v NG Vaňkovka a OC Královo Pole naleznete také dvoupatrový Dům hraček, který vítá handicapované zákazníky se stejně milým přístupem jako v Praze. Takže neváhejte a navštivte obchody Sparkys, které vás obohatí svou příjemnou atmosférou, vystupováním personálu a samozřejmě v neposlední řadě i úžasným výběrem hraček a dárků pro všechny.

Nemáte-li možnost nás přímo navštívit a přesto byste rádi o nás věděli více, **navštivte www.sparkys.cz** nebo se informujte na infolince 221 411 312.

HRÁKULA KOUPI TEREZCE POMOCNICI

Plzeň - Na novou společnici se v těchto dnech začala těšit osmiletá Terezka Honzíková z Plzně. Nejspíš už o Vánocích dostane zdravotně postižená holčička speciálně vycvičenou černou labradorku, která jí bude dělat společnici a pomáhat jí v situacích, které sama nezvládá.

Část výcviku asistenčního psa zaplatil filmový minifestival Hrákula. Jeho organizátoři předali společnosti Pomocné tlapy, která se chovem, výchovou a speciálním výcvikem asistenčních psů zabývá, padesát tisíc korun.

"Těšíme se, že už na Vánoce s námi bude nová členka naší rodiny bydlet," řekla včera Terezčina maminka. Pes bude dělat holčičce společníka, podá jí třeba spadlé předměty nebo otevře dveře.... "Kontakt s asistenčním psem si dcera vyzkoušela už v lázních a fungovalo to dobře. Terezku čeká další operace nohou a spoléhám na to, že labradorka jí pomůže i při rehabilitaci," dodala paní Honzíková.

Výtěžek ze vstupného se letos při Hrákulovi přehoupl přes hranici 70 tisíc korun. Padesát tisíc půjde na psa pro Terezku, zbytek hodlají organizátoři investovat do areálu v Hradišti, kde se promítá..

"Alespoň část chceme zastřešit," řekl včera Jan Košťál, který stál už u zrodu festivalu v roce 2001. "Každoročně vysbíráme o něco víc a peníze vždy věnujeme na dobročinné účely," potvrdil Košťál. Hrákula už tak podpořil například Hospic svatého Lazara, porodnici na Slovanech, přispěl na vzdělání indické dívky Janet a zaplatil část oprav v kostelíku U Ježíška.

"Vždy chceme, aby peníze zůstaly v našem obvodě. Terezka Honzíková sice na Slovanech nebydlí, ale v tomto případě nás vůbec nemrzí, že porušujeme tradici," řekl včera starosta Slovan Lumír Aschenbrenner.

Plzeňský deník

HMOTNÉ DARY

Happy Dog, Big burger Plzeň, Bohemia sekt Starý Plzenec, Prima pečivo Plzeň, Korunka Rokycany, Tesco Stores Rokycanská Plzeň, NET a.s. Kralovice, Tropico Blansko, Fornety Slaný, Procházka s.r.o. Roudnice nad Labem, restaurace „Český dvůr“ Starý Plzenec, Karel Kořínek - vinař, PORS Plzeň, masna Markvart, pekárna Frídl, květinářství Fišer Plzeň

Poděkování pro stálé přispěvatele, kteří zasílají pravidelně každý měsíc na náš účet od 30 - 1000 Kč

Lenka Balcarová, Jaroslava Bartošová, Barbora Bělková, Hana Bouchalová, Martin Bulawa, Olga Burdová, Miloslava Bursíková, Jiří Cmakal, Dagmar Černeková, Olga Dolejšová, Miroslav Dvořák, Jaroslav Dvořák, Martina Ebertová, Romana Fenglová, Radim Flegl, Jaroslav Fric, Ing. Dalibor Hamliš, Taťána Hošková, MUDr. Pavel Hranička, David Hrdlička, Ing. Karel Hrudka, Andrea Chámová, Radana Gogová, JUDr. Michaela Jasová, Zuzana Kaslová, Irena Kmínková, Valentina Křížová, Alena Koláčková, Pavlína Krahulová, Mgr. Lenka Kristejnová, Lubomír Kuchařík, Luděk Liška, Jakub Mach, David Majer, Petr Melničuk, Ing. Ladislav Metelka, Lubomír Navrátil, Nemocnice Jihlava - kolektiv, Martina Pekárková, Radka Pechová, Jiří Princ, Josef Procházka, Jiří Prymus, Zdeněk Reindl, Michaela Remsová, Jaroslava Röschová, Petra Salanská, Radka Samková, Lucie Skotnicová, Jana Suchá, Tamara Suchá, Yvona Suchá, Michal Svatoň, Miroslava Šimůnková, Jaromír Šille, Miroslav Šenk, Miroslav Špecián, Jaroslav Vocelka, Ivona Vomáčková, ZŠ Červený vrch, L. Wagnerová

Komu vděčíme za podporu, za to, že můžeme plnit přání našich klientů?

Zde jsou ti, kterým patří velké a upřímné DĚKUJEME!

Ministerstvo práce a sociálních věcí – dotace, UMO 3 města Plzeň, Barentz s.r.o., Pronap, BOS.ORG.s.r.o., Ing. Miroslava Rybová, Josef Láník, Palestra s.r.o., nadace Preciosa, Alena Hajná, Lovochemie a.s., Petr Štěpánek, Jiří Loskot, Jan a Adéla Šestákovi - prodej CD "Kapka Štěstí", Jaroslav Pakosta, Nadace Divoké husy, Pavel Koráb, Kappenberger + Braun, Vladislav Jánský, Euroforge CZ s.r.o., Nadace 700 let města Plzně, Nadace Charty 77 (Rwe-Transgas), EGAP a.s., Nescar s.r.o., Jiřina Fuková, statutární město Plzeň, Nadace Eurotel, Chance a.s., MUDr. Daniel Bartík, Film servis Karlovy Vary, HSBC Sundry Cred, Magdalena Šarbochová, Caverna Agency a.s., Liběna Hlinková Rendlová, Milan Gerža, pan Kokta, Pavel Schreiber, Global assistance, Urocentrum Praha, CS CZK, S+W automobily, Severočeské doly a.s., Petr Robětín, Kooperativa pojišťovna a.s, Cifka architekti s.r.o., Akce Hrákula, Zentiva a.s., nadace Duhová energie, Jiří Posád, pan Hergner

PŘÍSPĚVATELÉ FORMOU JEDNORÁZOVÉHO PŘÍSPĚVKU 50 – 15000,-KČ

Internal Balance, Lammelová Alena, Kottingová Jana, Svatoň Michal, pan Vajnar, Jirásek P., Vašek Otakar, Peníšková Věra, ing. Kašpar Jiří, Mgr. Karlová Šárka, Nový Martin, Pumer Robert, Posád Zdeněk - Hafík 04, Hynarová Jana, Hožová Jana, Pětivoký Martin, Kolowratová Zuzana, Posád Jiří tech.montage

Omlouváme se, jestli Vaše jméno není uvedeno správně, na výpisech z účtu není vždy uvedeno správně, je nám líto, že nevíme kam můžeme poslat poděkování. Pokud máte zájem, zašlete nám kontakt na náš email, nebo sídlo společnosti, rádi Vám zašleme jako poděkování pozvánku na promoci psů, nebo Vánoční přání!

NADACE PODPORUJÍ POMOCNÉ TLAPKY

nadace Duhová energie

príspevek na asistenčního psa ve výši 99 000,-Kč

nadace 700 let města Plzně

príspevek 20 000,-Kč na canisterapii pro seniory v Plzni

nadace Preciosa

úhrada 28 000,-Kč, výcvik psa v terénu pro dítě

nadace Pomozte dětem

úhrada výcviku asistenčního psa pro dětské klienty z moravy ve výši 140 000,-Kč

nadace Eurotel

úhrada výcviku 2 asistenčních psů pro děti z Královéhradecka a Pardubicka ve výši 350 000,-Kč

- www.baron.cz -

Internetový obchod manželů Langerových **podporuje Pomocné tlapky 1 % z hodnoty nakoupeného chovatelského zboží**

Děkujeme těm, které přesvědčila naše práce, že můžeme pomáhat!

dovolte, abychom Vám všem, sponzorům, dárcům, předvychovatelům, fandům a dobrovolníkům poděkovali!

Velice si vážíme Vaší pomoci. Děkujeme!!

Pomocné tlapky o.p.s.

jsou neziskovou organizací jejíž činnost je financována pomocí peněžitých, nebo i věcných darů od jednotlivců, firem, společností, nadací, občanských sdružení a částečně formou dotací od státu.

Abychom mohli pokračovat ve své práci, potřebujeme i Vaši pomoc!

Vaše dary jsou odečitatelné z daní ve smyslu zákona č. 248/95 Sb. o obecně prospěšných společnostech.

Příspěvky můžete posílat na účet Pomocných tlapek o.p.s. číslo: 78-36 11 44 02 87 / 0100

vedený u Komerční banky, Jiráskova 482/II. Rokycany

**Hledáme: -dobrovolníky pro předvýchovu štěňat
-překladačel z anglického do českého
-jazyka**

**Sídlo společnosti: Pomocné tlapky o.p.s.
332 02 Starý Plzenec 1073**

**IČO: 26 32 26 41 DIČ: 140-26 32 26 41
Společnost vedena v OR KS v Plzni odd. O, vl.44**

Na Vaše dotazy rádi odpovíme:

Paní Hana Pirnerová (žádosti o psa, koordinace předvýchovy, sponzorování, administrativa)

Telefon: +420 724 007779

e-mail: pirnerova@volny.cz

Manželé Olga a Jiří Tomášů (výcvik asistenčních psů, canisterapie)

Telefon: +420724 795 589

www.pomocnetlapky.cz

vydaly POMOCNÉ TLAPKY o.p.s. sídlem 332 02 Starý Plzenec 1073. Toto vydání vyšlo v říjnu 2005. Vychází 2x ročně. Šéfredaktor: Karel Bartáček

Autoři textu: Renata Krejčová, Ing. Láďa Metelka, Hana Pirnerová, Mgr. Jana Maksoudová, Karel Bartáček, Mgr. Jana Štercliová, Eva Králíková, Lucie Faldusová, David Smetana, Jana Kožíková, J. Drastich

Ilustrace: Pavel Beneš

příspěvky, náměty zasílejte na bartacek@seznam.cz

registrační číslo MK ČR 15601